

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/15386 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Dordrecht, van 1 april 2008 in het geding tussen:

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 oktober 2004 heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COa) een verzoek van (hierna: de vreemdeling) om vergoeding van legeskosten afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 17 februari 2006 heeft het COa het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Het COa heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juni 2002 in zaak nr. 200200460/1, JV 2002/245), volgt uit artikel 3a van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COa) dat een besluit in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de Wet COa wordt behandeld op de voet van de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). De toepasselijkheid van deze afdelingen van de Vw 2000 brengt met zich dat ingevolge artikel 79, zoals dat artikel ten tijde van het besluit van 18 oktober 2004 luidde, gelezen in samenhang met artikel 80 van de Vw 2000, tegen dat besluit geen bezwaar maar beroep bij de rechtbank openstond. Het door de vreemdeling tegen het besluit van 18 oktober 2004 gemaakte bezwaar heeft het COa derhalve ten onrechte niet overeenkomstig het bepaalde in artikel 6:15, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht ter behandeling als beroepschrift aan de rechtbank doorgezonden. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Afdeling het door de vreemdeling bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond verklaren en het besluit van 17 februari 2006, waarbij het COa op het gemaakte bezwaar heeft beslist, vernietigen. Het bezwaarschrift van 17 november 2004 tegen het besluit van 18 oktober 2004 wordt als

beroepschrift daartegen aangemerkt; het aanvullende bezwaarschrift van 15 december 2004 en het bij de rechtbank ingediende beroepschrift worden als aanvullende beroepschriften aangemerkt en behandeld, voor zover de daarin aangevoerde gronden, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.4. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet COa, is het COa onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan onze minister – ten tijde van belang: de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) - het COa taken als bedoeld in het eerste lid opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

Ingevolge artikel 12 van de Wet COa kan de minister regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

Ten tijde van belang was krachtens deze bepaling de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 1997 (hierna: de Rva 1997) van toepassing.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, onder g, van de Rva 1997 omvat de opvang in een opvangcentrum in elk geval de betaling van buitengewone kosten.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Rva 1997 kan een asielzoeker een vergoeding ontvangen voor buitengewone kosten, bedoeld in artikel 5, eerste lid, onder g, die hij heeft gemaakt.

Ingevolge het tweede lid zijn buitengewone kosten noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

Het beleid met betrekking tot de vergoeding van legeskosten, zoals dat ten tijde van belang door het COa werd gevoerd, is neergelegd in de Wijzigingsnotitie Vergoeding buitengewone kosten van 30 juli 2004 (hierna: de Wijzigingsnotitie). Daarin is, voor zover thans van belang, het volgende bepaald:

"Legeskosten worden tot op heden als buitengewone kosten vergoed indien de vreemdeling tijdens zijn verblijf op het centrum een verblijfsvergunning bepaalde tijd regulier, dus niet asiel, aanvraagt. Deze regel blijft gehandhaafd. Het COa zal slechts dan niet tot vergoeding van legeskosten overgaan indien:

1. de vreemdeling een reguliere aanvraag doet, terwijl hij nog in procedure is op zijn asielaanvraag, welke procedure in Nederland mag worden afgewacht. In deze situatie is er immers geen noodzaak tot het maken van deze kosten;
2. de aanvraag voor een vergunning regulier bepaalde tijd wordt ingediend door een vreemdeling die reeds verwijderbaar is op zijn asielprocedure, terwijl de aanvraag regulier niet op medische gronden wordt ingediend.

(...)

Indien de vreemdeling, nadat hij verwijderbaar is geworden op zijn asielaanvraag, een reguliere aanvraag indient op andere

gronden (d.w.z. onder andere beperkingen) dan medische gronden kan evenmin sprake zijn van kosten die in redelijkheid noodzakelijk zijn, dan wel dat er niet op andere wijze in deze kosten kan worden voorzien. Kortom, aan de vreemdeling die een reguliere aanvraag indient onder de beperking verblijf bij partner, verblijf wegens arbeid of opleiding worden de legeskosten niet vergoed, aangezien deze kosten in redelijkheid niet noodzakelijk zijn, dan wel daar op andere wijze in kan worden voorzien, bijvoorbeeld door de partner, het opleidingsinstituut, of de werkgever."

2.5. Het betoog dat niet is gebleken dat het COa ten tijde van het besluit van 18 oktober 2004 beschikte over de onderliggende stukken van het verzoek faalt, aangezien de vreemdeling niet heeft toegelicht welke stukken het betreft en waarom deze tot een andersluidend besluit hadden dienen te leiden.

2.6. Gelet op het in de Wijzigingsnotitie neerlegde beleid als onder 2.4. weergegeven, heeft het COa zich voorts niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling verschuldigde legeskosten voor het indienen van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf bij echtgenote, niet als buitengewone kosten als bedoeld in artikel 5, eerste lid, onder g, gelezen in samenhang met artikel 14 van de Rva 1997 zijn aan te merken. Dat, naar gesteld, de echtgenote van de vreemdeling de legeskosten niet kan betalen, omdat zij een uitkering heeft en het voor haar, als voormalig asielzoeker, niet eenvoudig is om een betaalde baan te vinden, vormt geen bijzondere omstandigheid die het COa noopte tot afwijking van voormeld beleid, reeds omdat de vreemdeling de financiële situatie van zijn echtgenote niet inzichtelijk heeft gemaakt.

2.7. Het betoog dat de afwijzing van het verzoek om vergoeding van legeskosten een ongeoorloofde inmenging in de uitoefening van het recht op respect voor het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) inhoudt, leidt niet tot het beoogde resultaat. Het besluit van 18 oktober 2004 ontnemt de vreemdeling immers niet de mogelijkheid een aanvraag tot verlening van de door hem gewenste verblijfsvergunning regulier in te dienen. Eerst in die procedure kan worden beoordeeld of artikel 8 EVRM eraan in de weg staat die aanvraag wegens het niet voldoen van de verschuldigde leges buiten behandeling te laten.

Aan het betoog dat het besluit van 18 oktober 2004 in strijd is met het Verdrag inzake de rechten van het kind gaat de Afdeling voorbij, nu de vreemdeling dit niet met argumenten heeft gestaafd.

2.8. Het beroep tegen het besluit van 18 oktober 2004 is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrec nr. 06/15386;
- III. verklaart het door de vreem ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit op bezwaar van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers van 17 februari 2006, kenmerk BJZ/lvV/06uj.000429;
- V. verklaart het door de vreemdeling tegen het besluit van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers van 18 oktober 2004 ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Wagtendonk
voorzitter

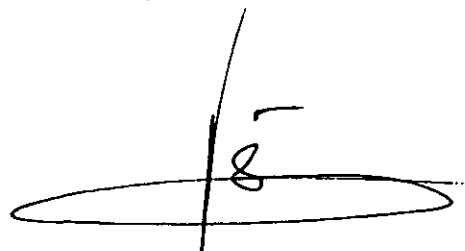
w.g. Prins
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 september 2008

363.

Verzonden: 30 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

'De opvang in een opvangcentrum omvat in elk geval de volgende verstrekkingen:

(...)

g. betaling van buitengewone kosten.'

In artikel 17 van de Rva 2005 is vervolgens vastgesteld wat onder buitengewone kosten dient te worden verstaan. Artikel 17, tweede lid van de Rva 2005 bepaalt in dit verband:

'Buitengewone kosten zijn noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.'

In artikel 17 derde lid van de Rva 2005 is de regel neergelegd:

'Buitengewone kosten worden slechts betaald voorzover vooraf door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.'

Uit de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 blijkt dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten ingeval:

1. het noodzakelijke kosten betreft en;
2. in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien.

Gronden en beoordeling van het bezwaarschrift

De echtgenote van indiener is in het bezit van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure. Indiener wenst nu in aanmerking te komen van een verblijfsvergunning voor verblijf bij zijn echtgenote. Het besluit van het COA om niet tot vergoeding van de leges over te gaan ontnemt indiener reeds op voorhand de kans op een dergelijke verblijfsvergunning waar de beslissing op een verblijfsvergunning behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Alles in aanmerking nemende overweegt het COA het volgende:

Verzoeker heeft een aanvraag verblijf bij echtgenoot ingediend waarvoor leges zijn geheven. Het COA stelt zich op het standpunt dat legeskosten bij een aanvraag regulier tot verblijf bij echtgenoot niet vergoed worden. Immers, echtgenoten zijn tegenover elkaar onderhoudsplichtig zodat de echtgenoot in deze kosten dient te voorzien. Bovendien is de partner waarbij verblijf wordt beoogd in het bezit van een verblijfstatus en daarmee heeft de partner vrije toegang tot de arbeidsmarkt. Daarmede kan in het eigen onderhoud worden voorzien en dus ook voorzien worden in de betaling van de leges.

Tot slot betwist het COA dat het met het besluit niet tot vergoeding van de leges over te gaan indiener de kans ontnemt de aanvraag regulier in te dienen. Het staat indiener vrij betreffende aanvraag in te dienen, het COA vergoedt enkel en alleen de leges niet.

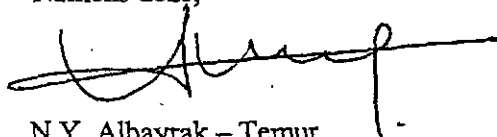
Conclusie

Het COA verklaart het bezwaarschrift van indiener ongegrond.

Rechtsmiddelen

Iedere belanghebbende kan tegen deze beslissing binnen 6 weken na de dag van verzending van dit besluit beroep aantekenen bij de rechtbank binnen welk rechtsgebied belanghebbende woont.

Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
Namens deze,

N.Y. Albayrak - Temur
Algemeen directeur

21

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Centraal Bureau

Advocatenkantoor Wapperom
t.a.v. mr P.J. Wapperom
Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht

datum
oms kenmerk
bep. owerp
inlet
in bij
orktesnummer
fax
bijlage(n)
uw brief

17 februari 2006
BJZ/1vV/06uj.000429
Beslissing op bezwaar cliënt de heer
I.A. van der Valk
7238
7272

(IND Dossiernummer 9905.31.8238)

Sly Winston Churchilllaan 366
2285 SJ Rijswijk
postbus 3002
2280 ME Rijswijk
telefoon 070 372 70 00

Geachte heer Wapperom,

Inleiding

Bij schrijven van 17 november 2004 heeft u namens uw cliënt de heer (hierna indiener) bezwaar aangetekend tegen het besluit van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) van 18 oktober 2004 waarin het verzoek van uw cliënt tot vergoeding van de door hem gemaakte legeskosten is afgewezen.

Op 18 november 2004 heeft het COA de ontvangst van uw bezwaarschrift bevestigd en indiener in de gelegenheid gesteld gehoord te worden op zijn bezwaarschrift. Bovendien is indiener in de gelegenheid gesteld zijn bezwaarschrift van nadere gronden te voorzien. Bij schrijven van 15 december 2004 heeft u de gronden van het bezwaar aangevuld. Thans zal worden overgegaan tot het nemen van een besluit op bezwaar.

Ontvangen d.d.

Ontvankelijkheid

Alvorens inhoudelijk in te gaan op het bezwaar dient nog de vraag te worden beantwoord of indiener ontvankelijk is in zijn bezwaar. Daartoe is het navolgende van belang.

27 MRT 2006

Centraal Inschrijfbureau
vreemdelingenzaken
te Haarlem

Indiener is op 17 november 2004 in bezwaar gekomen van het besluit van het COA van 18 oktober 2004. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bedraagt de termijn voor indienen van een bezwaarschrift zes weken. Het COA acht het bezwaarschrift binnen deze termijn door het COA ontvangen, zodat indiener ontvankelijk is in zijn bezwaar.

Juridisch kader

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005, (Staatscourant 3 februari 2005, nr 24) verder Rva 2005, is bepaald:

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

16-03

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

'De opvang in een opvangcentrum omvat in elk geval de volgende verstrekkingen:

(...)

g. betaling van buitengewone kosten.'

In artikel 17 van de Rva 2005 is vervolgens vastgesteld wat onder buitengewone kosten dient te worden verstaan. Artikel 17, tweede lid van de Rva 2005 bepaalt in dit verband:

'Buitengewone kosten zijn noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.'

In artikel 17 derde lid van de Rva 2005 is de regel nergelegd:

'Buitengewone kosten worden slechts betaald voorzover vooraf door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.'

Uit de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 blijkt dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten in geval:

1. het noodzakelijke kosten betreft en;
2. in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien.

Gronden en beoordeling van het bezwaarschrift

De echtgenote van indiener is in het bezit van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure. Indiener wenst nu in aanmerking te komen van een verblijfsvergunning voor verblijf bij zijn echtgenote. Het besluit van het COA om niet tot vergoeding van de leges over te gaan ontnemt indiener reeds op voorhand de kans op een dergelijke verblijfsvergunning waar de beslissing op een verblijfsvergunning behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Alles in aanmerking nemende overweegt het COA het volgende:

Verzoeker heeft een aanvraag verblijf bij echtgenoot ingediend waarvoor leges zijn geheven. Het COA stelt zich op het standpunt dat legeskosten bij een aanvraag regulier tot verblijf bij echtgenoot niet vergoed worden. Immers, echtgenoten zijn tegenover elkaar onderhoudsplichtig zodat de echtgenoot in deze kosten dient te voorzien. Bovendien is de partner waarbij verblijf wordt beoogd in het bezit van een verblijfstatus en daarmee heeft de partner vrije toegang tot de arbeidsmarkt. Daarmee kan in het eigen onderhoud worden voorzien en dus ook voorzien worden in de betaling van de leges.

Tot slot betwist het COA dat het met het besluit niet tot vergoeding van de leges over te gaan indiener de kans ontnemt de aanvraag regulier in te dienen. Het staat indiener vrij betreffende aanvraag in te dienen, het COA vergoedt enkel en alleen de leges niet.

Ontvangen d.d.

Blad 2

27 MRT 2006

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Conclusie

Het COA verklaart het bezwaarschrift van indiener ongegrond.

Rechtsmiddelen

Iedere belanghebbende kan tegen deze beslissing binnen 6 weken na de dag van verzending van dit besluit beroep aantekenen bij de rechtbank binnen welk rechtsgebied belanghebbende woont.

Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
Namens deze,

N.Y. Albayrak - Temur
Algemeen directeur

Ontvangen d.d.

27 MRT 2006

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

Blad 3

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 06/15386, V-nummer:

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

, wonende te _____ eiser,
gemachtigde: mr. J.W.F. Noot, advocaat te Dordrecht,

tegen

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers te Rijswijk, verweerder,
gemachtigde: mr. I.A. van der Valk – in 't Veen, medewerkster bij verweerder.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 18 oktober 2004 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als onder de beperking 'verblijf bij echtgenote'.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 17 november 2004 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluit van 17 februari 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 27 maart 2006 beroep ingesteld.

De zaak is op 23 januari 2008 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld. Partijen zijn niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, van de regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna te noemen: Rva 2005) luidt als volgt:

"De opvang in een opvangcentrum omvat in elk geval de volgende verstrekkingen: (...)
g. betaling van buitengewone kosten."

Artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005 luidt als volgt:

"Buitengewone kosten zijn noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald."

procedurenummer: AWB 06/15386

2

2.2. De door eiser gevraagde vergoeding betreft, aldus verweerder, geen noodzakelijke kosten, omdat eiser gehuwd is, zijn partner in Nederland een verblijfsstatus heeft en over vrije toegang beschikt tot de arbeidsmarkt. Via de partner kan eiser in levensonderhoud voorzien, dus ook in de betaling van legeskosten. Dat de partner een uitkering geniet en deswege niet in die betaling zou kunnen voorzien is geen bijzondere omstandigheid waarmee verweerder rekening heeft moeten houden.

2.3. Eiser heeft aangevoerd dat niet duidelijk is of verweerder bij het nemen van het bestreden besluit beschikte over onderliggende stukken en dat het er dus voor gehouden moet worden dat is beslist zonder een daaraan voorafgaand deugdelijk onderzoek, althans zonder dat duidelijk is welke belangenafweging verweerder gemaakt heeft. Verweerder heeft het bestreden besluit ten onrechte gebaseerd op de Rva 2005, nu deze regeling nog niet gold ten tijde van het nemen van het besluit in primo. Voorts kan eisers echtgenote de legeskosten niet dragen, nu zij een uitkering heeft en het voor haar, als voormalig asielzoekster, moeilijk is een betaalde baan te vinden. Tot slot voert eiser aan ten onrechte niet op zijn bezwaar gehoord te zijn.

2.4. De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1. In de overgangsbepalingen van de Rva 2005 (hoofdstuk VI) is geen nadere regeling getroffen ten aanzien van de werking daarvan. Uitgangspunt is dan dat de Rva 2005 vanaf de datum van inwerkingtreding geldt (5 februari 2005), ook voor verzoeken en aanvragen die voor het tijdstip van inwerkingtreding zijn ingediend. Eisers hiertegen gerichte grief wordt verworpen.

2.4.2. Eiser heeft niet aangegeven over welke onderliggende stukken verweerder had moeten beschikken en niet beschikte ten tijde van het nemen van het bestreden besluit en de rechtbank zelf heeft evenmin kunnen vaststellen op welk onderdeel in de beslissing schriftelijke gegevens ten onrechte niet bij de beoordeling zijn betrokken. Eisers hiertegen gerichte grief wordt verworpen.

2.4.3. De rechtbank volgt verweerders standpunt dat de door eiser gevraagde vergoeding geen noodzakelijke kosten betreft, omdat daarin voorzien kan worden door eisers echtgenote, die jegens haar partner hulp en bijstand verschuldigd is. Dat de echtgenote een uitkering geniet en geen betaald werk heeft vormt geen bijzondere omstandigheid waarom anders zou moeten worden beslist. Immers eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat van die uitkering (en eventueel andere inkomsten) niet gereserveerd kon worden en de reden voor de door eiser gewenste verblijfsvergunning is ook niet zo acuut dat die reservering in redelijkheid niet kon worden afgewacht. Eisers hiertegen gerichte grief wordt verworpen.

2.4.4. Uitgangspunt bij het nemen van een beslissing op bezwaar is dat bezwaarde door verweerder wordt gehoord alvorens deze op het bezwaar beslist. Dit in artikel 7:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna te noemen: Awb) verwoorde beginsel lijdt, gelet op artikel 7:3 van de Awb uitzondering als een bezwaar kennelijk ongegrond is. Kennelijk ongegrond is een bezwaar als uit het bezwaarschrift reeds aanstonds blijkt dat over die conclusie redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is. Dat is, gelet op hetgeen de rechtbank hiervoor heeft overwogen, het geval. Eisers hiertegen gerichte grief wordt verworpen.

Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank geen reden voor een proceskostenveroordeling op

procedurenummer: AWB 06/15386

3

---

de voet van artikel 8:75 van de Awb.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

procedurenummer: AWB 06/15386

4

3. Beslissing

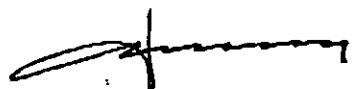
De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.P. Hameete, in tegenwoordigheid van V.A. van de Weyer, griffier.

*De griffier is buiten staat deze
uitspraak mede te ondertekenen.*

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 01 APR. 2008

Afschrift verzonden op: 01 APR. 2008

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr P.J. Wapperom
 Mr A.W.J. van der Meer
 Mr drs C.R. Jansen
 Mr J.W.F. Noor
 Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht
 Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 APR 2008	
ZAAKNR.	3027
AAN: VI	
BEHANDELD DD:	PAR:

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 25 april 2008

Betreft : Appelschrift

Inzake : Hoger Beroep
 / Staatssecretaris van Justitie

reg.nr.Rechtbank : 06 / 15386

kenmerk IND : 9905.31.8238

V-nummer

appellant
 geboren
 nationaliteit : staatloos

gemachtigde : mr. A.W.J. van der Meer
 kantoorhoudende te: Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Centraal Orgaan opvang Asielzoekers
 adres : Sir Winston Churchillaan 366; Rijswijk

datum uitspraak : 01-04-2008
 datum verzending : 01-04-2008

-2-

Geeft eerbiedig te kennen,

_____ geboren op _____ van onbekende nationaliteit,
hierna te noemen "appellant", verblijvende te _____ te dezer zake woonplaats
klezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat en
procureur mr. A.W.J. van der Meer, die ten deze door appellant bepaaldelijk
gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze
als gemachtigde voor hem optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Verweerder heeft bij besluit van 18 oktober 2004 de aanvraag van appellant om
vergoeding van de legeskosten, afgewezen.

Op 17 november 2004 heeft appellant hiertegen een bezwaarschrift ingediend.

Bij beschikking van 17 februari 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift
ongegrond verklaard.

Op 24 maart 2006 is hiertegen beroep ingesteld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de
Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht op 23 januari 2008.

Bij uitspraak van 1 april 2008, verzonden op dezelfde datum, heeft de Rechtbank
's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, het ingediende beroepschrift
ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij
Hoger Beroep in, nu hij van mening is dat in deze vragen spelen van
rechtseenheid, rechtsontwikkeling of rechtsbescherming.

Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek; onvoldoende motivering beschikking

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.4.1 overwogen :

-3-

"In de overgangsbepalingen van de Rva 2005 (hoofdstuk VI) is geen nadere regeling getroffen ten aanzien van de werking daarvan. Uitgangspunt is dan dat de Rva 2005 vanaf de datum van inwerkingtreding geldt (5 februari 2005), ook voor verzoeken en aanvragen die voor het tijdstip van inwerkingtreding zijn ingediend."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.1 en is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de Rva 2005 op appellant van toepassing is.

Nu het besluit in primo van 18 oktober 2004 is, en ook het bezwaarschrift van voor de datum van inwerkingtreding van de Rva, was de Rva 2005 naar de mening van appellant niet van toepassing. Dat er in de regeling niet voorzien is in een overgangsbepaling doet daar niet aan af.

Daarnaast dient toepassing van de Rva 2005 in strijd met het vertrouwensbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Appellant mocht erop vertrouwen dat haar aanvraag, gelijk bij anderen volgens het toen geldende beleid zou worden afgehandeld. De beslissing komt dan ook in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De rechtbank heeft dit miskend.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

-4-

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht niet in stand blijven;

Appellant verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten en het griffierecht.

Hoogachtend,

A.W.J. van der Meer